

Л

Секунда тишина – всички чакаха.

- Горски, печелите – каза най-накрая непознатият.

- Объркайте сандъчетата. Този диамант струва три милиона. Ваш е. Или пък – ще ви изпратя равностойността по сметка, щом очевидно нямате отношение към скъпоценните камъни. А от Вас ще чакам научно постижение достойно за стила Ви.

- Благодаря господин...

- Морски.

- Благодаря Ви много, мистър Морски. Няма да съжалявате.

- Вие също – каза Морски – и наклони чаша като за здравица.

Погледът му гледаше кухо и – Горски би казал – не особено доброжелателно, макар нищо да не можеше да се каже със сигурност.

- - -

Малко по-късно един от гостите – възрастен господин с побеляла коса – пристъпи към Горски с чаша шампанско в лявата ръка.

- Горски, доставихте ми голямо удоволствие. Нека ви дам визитката си – каза и тънка изящна карта от бял метал попадна в ръцете на учения. Горски я постави веднага в джоба си.

- Благодаря, аз...

- А нали знаете защо Морски се предаде?

- Вероятно от удоволствие.

- Вие сте идеалист. Той просто не е човек, който ще сложи истински диамант в отворена кутийка, дори пред нас. Този просто е много добра имитация. Истинският е в сейф. Щеше да стане за смях. Но всъщност той така или иначе стана. Много ме зарадвахте днес. В случай на **нужда**, можете да ме потърсите – и възрастният господин отпи от чашата си. – Инак честито: не бях виждал някой да спечели толкова бързо и елегантно първите си три милиона. Той ще Ви ги изпрати, бъдете сигурен.

Горски сведе леко тил в жест на къс поклон и отчете натъртването на думата „нужда”. Белият метал на визитката тежеше леко в джоба му.